

o rozhodnutí zemského výboru ještě před podáním žaloby Ck III 31/26. Z dovolání nelze však dovoditi, že žalobkyně trvá na tomto důvodu, neplyne to z pouhé zmínky, že žalovaná zatajila žalobkyni ono rozhodnutí, ani z konečného návrhu na zrušení rozsudku a na provedení důkazů, neboť příslušné zjištění soudu první stolice zakládá se na svědeckých důkazech, a žalobkyně nenavrhla opakování těchto důkazů v opravném řízení. Zbývá tudíž úvaha o jediném ještě důvodu žalobního nároku, t. j. zda žalovaná obec byla povinna stěžovati si do rozhodnutí zemského výboru. Skutečnost tu bylo posouditi především podle předpisu obecního zřízení, neboť smlouva byla sjednána ještě za účinnosti § 97 tohoto zákona. Podle toho nelze na věc hleděti jinak, než že smlouva byla sjednána s výhradou schválení nadřízeným úřadem, ana smluvní stranou byla obec, jež měla smlouvou převzít i závazky. Šlo o předpis zákona obecně známý, jehož neznalostí nemůže se ani žalobkyně omluviti. Z této zákonné výhrady podmiňující platnost smlouvy, vízící tudíž stejně obě strany, nelze dovoditi zvláštní další závazek obce jako smluvní strany, by stěžovala si k nejvyššímu správnímu soudu, když smlouva nebyla schválena zemským výborem, bez ohledu na důvod, z něhož bylo odepřeno schválení to. Není zákonného předpisu, jenž by obcím jako smluvním stranám ukládal takovouto povinnost, nebylo tvrzeno, že se žalovaná obec smluvně k tomu zavázala. Z věci samé povinnost ta nevyplývá a nelze ji dovoditi ani z toho, že žalovaná obec jak po dobu šedesátidenní lhůty k stížnosti tak i po uplynutí lhůty té trvala na smlouvě, podle slov dovolatelčiných udržovala zdání, že smlouva jest platná. Žalováno jest na náhradu škody jedině z důvodu, že stížnost nebyla podána, nikoliv, že žalobkyně nebyla zpravena o rozhodnutí zemského výboru dříve, než teprve ve sporu Ck III 31/26. Záleželo jen na žalobkyni jako smluvní straně, by si vyhradila smlouvou, že obec podá stížnost, nebude-li hlavní smlouva schválena, jinak nebyla stížnost ta ani smluvním ani mlčky převzatým závazkem. Že by se opomenutí t. j. nepodání stížnosti — o nic jiného nejde v tomto sporu — přičilo dobrým mravům, nelze dovoditi ani ze skutkového přednesu žalobkyně, i když podle něho obec trvala, t. j. tvářila se, jako by trvala na smlouvě neschválené zemským výborem, pokud nedošlo k neshodě mezi stranami. Z tohoto důvodu nebylo žalováno, a nelze uvažovati o tom, zda tento postup přičil se dobrým mravům nebo zásadě poctivosti a víry. Hledíc k tomu, že nebylo vůbec prokázáno zavinění žalované obce, z něhož dovozuje se škoda, nepokládá dovolací soud za nutné zabývati se případným výsledkem stížnosti, čímž jsou vyřízeny všechny vývody dovolatelčiny o povinnosti soudů rozhodnouti předurčujícím způsobem spornou právní věc.

Čís. 8934.

Tomu, kdo provozuje živnost agentury a komisionářství bez pomocníků, jezdě na kole po vesnicích a uzavíráje obchody pro obchodníky za

provisi, nelze zabavit (§ 251 čís. 6 ex. ř.) psací stroj, psací stolek a kolo, jichž jediné používá v živnosti.

(Rozh. ze dne 3. května 1929, R I 254/29.)

Návrh dlužníka, by byla zastavena exekuce ohledně psacího stroje, psacího stolu a kola, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. **D ů v o d y:** Podle živnostenského listu okresní správy politické provozuje dlužník volnou živnost agentury a komisionářství. Tím, jakož i výpovědí dlužníkovy manželky jest zjištěno, že jest dlužníka počítati k drobným živnostníkům podle § 251 čís. 6 ex. ř. Jeho manželka B. potvrdila jako přezvědná osoba, že dlužník jest t. č. provisním zástupcem firem oboru koloniálního a potravinářského, že jest po celý týden na cestách, že přichází domů v sobotu večer, že celý sobotní večer a po celou neděli vyřizuje korespondenci, jež v týdně došla, což by mu bylo nemožno bez psacího stroje, poněvadž se vše musí kopírovati a nutno týdně vyříditi nejméně 300 nabídek, že psací stůl jest vlastně malý stolek, na němž psací stroj stojí a v něm si dlužník uschovává korespondenci, posléze že dlužník nutně potřebuje kola k návštěvám obchodních známých po vesnicích a že by prodejem řečených tří předmětů byla těžce ohrožena jeho existence jakožto zástupce, poněvadž jde o věci, jichž nezbytně potřebuje. Podle tohoto tvrzení, jehož správnost nebyla nijak vyvrácena, nejde o dlužníkovu pohodlí, jak se první soud domnívá, nýbrž o předměty, jichž jest u dlužníka jakožto drobného živnostníka třeba k osobnímu pokračování v jeho výdělečné činnosti v jejím dosavadním vyplácejícím se a soutěže schopném rozsahu a které jsou tudíž podle § 251 čís. 6 ex. ř. z exekuce vyňaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursu nelze přiznati důvodnost. Marně napadá stěžovatelka názor rekursního soudu, že dlužníka jest pokládati za drobného živnostníka po rozumu § 251 čís. 6 ex. ř. Jest zjištěno, že mu okresní správou politickou byl vydán dne 21. prosince 1927 živnostenský list k provozování volné živnosti, agentury a komisionářství, z čehož plyne, že dlužník jest živnostníkem. Jest dále zjištěno, že provozuje tuto živnost sám bez pomocníků tím způsobem, že jezdí po vesnicích a uzavírá obchody pro obchodníky za provisi a že používá v živnosti jen zabavených předmětů, t. j. psacího stroje, psacího stolu, na němž stroj ten stojí, a kola, na němž jezdí za obchody po vesnicích. Toto na nejnutnější potřebu se omezující zařízení živnosti a způsob provozování živnosti nasvědčují tomu, že jde o drobnou živnost podle § 251 čís. 6 ex. ř. Neprávem napadá stěžovatelka též úsudek rekursního soudu, že předměty povinnému zabavené jest pokládati za věci, které podle řečeného zákonného ustanovení jsou vyňaty z exekuce, a neprávem tvrdí stěžovatelka v tomto směru, že dlužník může i bez těchto věcí provozovati svou živnost, že

věci slouží jen jeho pohodlí a že proto nejsou k provozu jeho živnosti nezbytné. Novým doslovem řečeného zákonného ustanovení byl podstatně rozšířen okruh předmětů vyňatých z exekuce. Kdežto dříve nemohly býti zabaveny »předměty potřebné k osobnímu vykonávání zaměstnání«, jsou nyní prohlášeny za nezabavitelné všechny věci, potřebné k osobnímu »dalšímu výkonu výdělečné činnosti«. Podle motivů měla novým doslovem býti zákonná ochrana rozšířena z předmětů nezbytně nutných na předměty, jichž jest potřebí k vyplácejícímu se, ostatním poměrům živnostníka odpovídajícímu provozu. Živnostníku nemá býti exekucí odňata možnost, by dále provozoval svou živnost v dosavadním rozsahu, a tak, jak jest dnes v drobné živnosti třeba, by zůstala schopna soutěže. Tyto předpoklady jsou tu i v tomto případě. Používá-li dlužník při získání objednávek na vesnicích kola, nehoví tím svému pohodlí, nýbrž umožňuje si tím levnější a vydatnější provoz své živnosti a, používá-li ke svým písemným pracím za nedělního pobytu doma psacího stroje a k němu náležejícího stolku, nelze ani v tom shledávati pohodlí nebo přepych, nýbrž jest to opět jen vhodný a podle nynějších poměrů obvyklý prostředek k urychlení jeho nezbytné obchodní činnosti. Jest zřejmo, že, kdyby byly zabavené předměty exekučním prodejem povinnému odňaty, utrpěl by provoz jeho živnosti újmu a že by povinný živnost, v tom rozsahu, v němž ji pomocí zabavených předmětů provozuje, dále provozovati nemohl a že by tím také výnosnost jeho živnosti mohla valně trpěti. Rekursní soud tudíž právem vyslovil, že se exekuce ohledně řečených svršků zrušuje z důvodu § 251 čís. 6 ex. ř.

Čís. 8935.

Zaručil-li se kdo za bankovního úředníka, že dodrží ujednání s bankou o náhradě dlužného salda, s podmínkou, že banka podrží úředníka ve svých službách, dokud nebude jeho dluh smluvenými srážkami z platu nebo jinak zapraven, a že ručitel ručí bance pro případ, že ke zrušení služebního poměru došlo z viny úředníkovy nebo z příčin spočívajících v jeho osobě, zaniklo rukojemství, propustila-li banka úředníka, ježto o jejím jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, následkem čehož byla nucena obmeziti obchodování a propustiti větší část zaměstnanců.

(Rozh. ze dne 3. května 1929, Rv I 1285/28.)

Syn žalobcův Jan S. byl úředníkem žalované banky. Když se pustil do bursovních spekulací a banka mu pohrozila propuštěním, nezaplátí-li dlužné saldo, zaručil se zaň žalobce pod podmínkou, že Jan S. zůstane ve službách banky, a složil u banky 20.000 Kč, jež byly uloženy na vkladní knížce. Když byl pak Jan S. žalovanou bankou propuštěn vzhledem k restrikci úřednictva, domáhal se žalobce na bance vydání vkladní knížky. Žalovaná banka namítla najmě, že vzhledem k tomu, že bylo o jejím jmění zahájeno vyrovnací řízení, jest žalobce oprávněn žádati jen kvotu z 20.000 Kč, nikoliv však vydání vkladní knížky na celý peníz. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto